

Intervju med Magali Cunico av Anna Jin Hwa Borstam

Jag har några funderingar kring hur ditt konstnärskap har utvecklats som jag skulle vilja veta mer om, framförallt när jag ser på dina tidigare arbeten som är över tio år gamla. I dem upplever jag att du arbetade med en slags surrealistisk fotorealism, att du genom färg behandlingen lyfte fram materialiteten i färgen, att färgen i de verken upplevs väldigt torr och ytan medvetet slät och matt. Det påminner om fotografiets sätt att förhålla sig till yta – du har ju tidigt i din konstnärliga bana använt fotografier som förlagor.

– Du tänker antagligen på verken jag gjorde 2008 till min examensutställning och som visades även senare på en utställning på Pumphuset i Landskrona. Verken såg kanske ut att vara surrealistiska. I själva verket var de baserade på bilder av dioramor som jag tyckte var fascinerande. Jag arbetade då med det ideala landskapet som konstruktion i konsten, i reklam såväl som i propaganda samt människornas behov av att omforma sin omvärld och på det sättet ta kontroll över naturen. Där var jag även intresserad av att få målningarna att likna äldre måleri även om det fanns referenser till fotografiet som medium.

Är det något du skulle kunna utveckla kring din arbetsprocess, tiden och materialitetens (torkning, målarfärg, duk, pensel, ljus et cetera) betydelse i förhållande till dina fotografiska förlagor?

– Det har framkommit att Caravaggio och Vermeer använde sig av en slags kamera obscura till sina målningar. Kameran är ett verktyg som används länge och fört det figurativa måleriet framåt.

Jag ser inte den fotografiska förlagan som "originalet" utan som en skiss. Den fotografiska förlagan är en del i min process men hur jag använder mig av den ser lite olika ut beroende på mina projekt och de frågeställningar jag arbetar med. Ibland har jag ställt ut fotografierna tillsammans med andra verk. Ibland har jag använt stillbilder ur filmer som bas till vissa verk som i mitt förra projekt *Longing to a slightly unreal mood*.

Vad arbetar du mest med nu?

–Jag arbetar huvudsakligen med måleri men kombinerar måleriet med andra konstnärliga medier som skulptur, teckning, installation, text, ljus, foto och objekt.

Diskursen om måleriets roll i vår samtid som till exempel måleriets uppgift i vårt bildfixerade samhället och i kommersialiseringen av konsten har intresserat mig under en längre tid. I utställningen på Krognoshuset har jag haft som mål att tänja på måleriets gränser. Är det måleri, skulptur, projektion eller teckning?

Är det något som är särskilt viktigt för dig i ditt skapande?

– Det som är viktigt för mig är att mina verk bildar en helhet och passar in i ett sammanhang. Det är lite som att sätta ihop olika fragment. Sedan har det blivit viktig för mig att verket i sitt uttryck förstärker en känsla som har med mitt ämnesval att göra. Ibland handlar det om en stämning, eller som du tar upp, att jag vill utmana själva måleriets materialitet. Ibland fungerar det bättre att göra en skulptur, en installation eller ett ljusverk. Även då handlar det om att ta fram rätt materialitet.

Kan du nämna något mer om arbetet med de fotografiska förlagorna kring urvalet inför utställningen som just nu visas på Krognoshuset?

– I själva verket är det bara tre av verken – Ekon, Ekosystem och Mosaik – som är baserade på fotografierna som hade legat orörda i åtta år.

På dem har jag byggt upp en struktur – en blandning av pappersmassa, tapetklister, salt och kornmjöl. Den arbetar jag med innan jag börjar lägga på färgerna och den tvingar mig att göra nya val så att strukturen, motivet och färgerna samspelar med varandra. Min tanke var att förfallet i motivet uppfattas då som mer fysiskt och påtagligt. En målning anses vara tvådimensionell. Tittar du på dessa verk från sidan upplever du dem som tredimensionella.

– De andra verken i utställningen är ”konstruktioner” och jag ville att de skulle se ut att vara relaterade till varandra. Som om jag plockat ut vissa element från målningarna och gjort nya verk av dem.

I de verken, som är målade på akrylglas och på glas, har jag varit intresserad av ”dubbla lager” och av kontrasten som skapas mellan den släta ytan och duken i bakgrunden som med sin uppbyggda struktur och de fragmenterade texterna är mer tredimensionell i sitt uttryck. Jag har också hängt en målning på akrylglas mot en vägg så att målningens skugga – motivet är en målad skugga– blir en del av verket.

Berätta lite om förlagorna!

– Det jag tyckte var intressant i förlagorna som jag använde som bas för projektet var att de blev en slags reflektion över det urbana, staden som konstruktion eller rättare sagt staden som ”dekonstruktion”.

Projektet som jag visar på Krognoshuset är en fristående fortsättning av mitt tidigare projekt. Det hade kopplingar till kolonialism och hur den både utformat och fragmenterat vår alltmer globaliserade värld. Sättet vi bygger våra städer på är ett resultat av det arvet.

– Den moderna staden föds ur idén att den urbana miljön är speciellt anpassad efter människans behov och att den pågående omdaning av staden främjar hållbarhet och teknisk utveckling.

I staden som ”koncept” framstår människan som en egen art bortkopplad från naturen. Där ser jag paralleller till filosofen Timothy Mortons tankegångar om människornas avskärmning från naturen och konsekvenserna av att inte se oss själva som en del i en större helhet, en länk i ekosystemet.

– Asfalten brer ut sig över stadslandskapet. De gröna områden fragmenteras och krymper trots att ny forskning visar att avgaser är extremt skadliga för våra hjärnceller.

Vilka får tillträde till denna nya moderna staden förutom den köpstarka konsumenten?

I stadens utkant försvinner de viktiga mellanrummen. "Icke-platser" som kan fyllas med något annat, något nytt, erbjuda skydd för dem som inte passar in.

Hur förhåller du dig till känslighet/ intuition som en del av arbetsmetodiken?

– I min arbetsmetod använder jag konkreta referenser. Samtidigt låter jag kanalerna vara öppna som en del av min process. Jag vill på så sätt lyssna utåt och inåt och komma i kontakt med ett flöde utanför ateljén och det egna konstnärskapet. Väldigt mycket i våra liv är konstruktioner, kulturella, sociala, osv. Jag tror att det här sättet hjälper mig att hitta tillbaka till en neutral plats som inte är så färgade av de strukturerna som utformar vår värld. Det kan hända att det handlar om verklighetsflykt men jag tror snarare att jag söker mig till en neutral position för att titta på världen ur en annan vinkel och via konsten kanalisera mina intryck och upplevelser av den.

Vad sker under den konstnärliga processen?

– Du måste släppa kontrollen om du vill uppnå en balans och där kommer det intuitiva in så att en dialog mellan dig och verket uppstår. Caravaggio beskrev sina målningar som speglar och det tycker jag är en fin liknelse.

Det går inte att bara arbeta metodiskt med tekniken, materialet, färgerna, en tanke. Efter ett tag måste jag släppa kontrollen och vara lyhörd; vad vill verket? Vad talar det om för mig? Och därefter blir det väldigt olika hur lång tid det tar att färdigställa det ena eller det andra verket.

Min avslutande fråga till dig, är om du i ditt konstnärskap har betraktaren med dig i din arbetsprocess eller om det är något som sker när du installerar verket på plats i utställningsrum?

– Ja, mitt intresse ligger i hur betraktaren kommer att uppfatta mina verk rumsligt och även hur han/hon medverkar med sina rörelser i rummet. Under processen tänker jag också mycket på platsen, utställningsrummet och hur den/det kommer att påverka mina verk. Även där vill jag att det ska uppstå en dialog. Vissa tidigare verk har jag mer eller mindre skapat på plats och/eller löst vissa konstnärliga problem på plats i sista minuten! Oftast kan jag endast förhålla mig till minnet av platsen(utställningsrummet) eller till en föreställning av den.